

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 13 grudnia 2019 r.

Pozwem złożonym 21 czerwca 2018 roku E. Ł. wniosła o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dawniej: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.) kwoty 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona pozwem kwota stanowi odszkodowanie z tytułu opóźnienia lotu z C. (Grecja) do P. (Polska) zaplanowanego na dzień 18 czerwca 2017 roku.

(pozew, k. 2-5).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz nieprawidłowego naliczania odsetek.

(odpowiedź na pozew, k. 23-24v)

W toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. Ł. zawarła z biurem (...) Sp. z o.o. umowę uczestnictwa w imprezie turystycznej, która obejmowała także usługę przewozu lotniczego liniami (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na trasie C. – P. w dniu 18 czerwca 2017 r.

(dowód: potwierdzenie rezerwacji k. 9-10, karta pokładowa k. 8).

Zgodnie z umową, przylot samolotu linii liniami S. o nr (...) z C. do P. miał mieć miejsce w dniu 18 czerwca 2017 roku w godz. 20:25 – 22:30, jednakże przedmiotowy lot został opóźniony o 4 godziny i w rzeczywistości odbył się w dniu 19 czerwca 2017 roku w godz. 0:25 – 2:45.

(okoliczność bezsporna, pismo k. 7)

Odległość pomiędzy C. a P. wynosi 1964 kilometry.

(fakt notoryjny)

Pismem datowanym na 2 sierpnia 2017 roku pełnomocnik powódki zwrócił się do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., o wypłatę odszkodowania w wysokości 400 Euro w terminie 30 dni od otrzymania pisma.

Wezwanie nadane zostało do pozwanej 14 grudnia 2017 roku i zostało przez nią odebrane 18 grudnia 2017 roku. Pismem datowanym na dzień 17 stycznia 2019 roku pozwana nie uznała zgłoszonego roszczenia. Zaproponowała w ramach ugody wypłatę kwoty 200 Euro.

(dowody: bezsporne, przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 11-14, potwierdzenie nadania k. 15, pismo pozwanej, k. 63)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości oraz twierdzeń przyznanych wprost i

niezaprzeczonych przez strony, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. Zgodnie bowiem z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem rzeczywistym, a w myśl art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Spór w niniejszej sprawie nie dotyczył stanu faktycznego, zaś kwestii prawnych. W ocenie Sądu powódka wykazała fakt odbycia przedmiotowego rejsu, dlatego też Sąd nie widział potrzeby dalszego prowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie. Spór dotyczący kwestii prawnych dotyczył tego, czy roszczenie powódki uległo przedawnieniu przed wniesieniem powództwa.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu podlegało uwzględnieniu w znacznej części.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż zgodnie z art. 1481 § 1 k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Z kolei, stosownie do brzmienia § 2, w przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym.

W toku postępowania pozwana złożyła odpowiedź na pozew. Sąd mając na uwadze podniesione przez strony zarzuty oraz zgłoszone wnioski dowodowe uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Z tego względu wyrok w niniejszej sprawie został wydany na posiedzeniu niejawnym.

Zagadnienia dotyczące możliwości dochodzenia odszkodowania za odwołany lot uregulowane zostały przepisami unijnymi i zawarte są w rozporządzeniu nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie nr 295/91 (dalej: „rozporządzenie nr 261/04”).

Zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenie nr 261/04 znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy pasażerowie posiadają potwierdzoną rezerwację na dany lot oraz, z wyjątkiem przypadku odwołania, o którym mowa w art. 5, stawią się na odprawę pasażerów, zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży lub, jeżeli czas nie został określony - nie później niż 45 minut przed ogłoszona godzina odlotu; lub bez względu na przyczynę zostali przeniesieni przez przewoźnika lotniczego lub organizatora wycieczek z lotu, na który mieli rezerwację, na inny lot. Warunkiem możliwości ubiegania się o odszkodowanie w rozumieniu powołanego rozporządzenia jest zatem wykazanie faktu stawiennictwa do odprawy.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania lotu, pasażerowie których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, chyba że: i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu, ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu, lub (...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania do powyższego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości 400 EUR dla wszystkich lotów o długości pomiędzy 1500 kilometrów do 3500 kilometrów. Ponadto, w art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/04 wskazano, że przewoźnik zwolniony jest obowiązku wypłaty rekompensaty, jeżeli może dowieść, iż odwołanie lotu zostało

spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Jak wynika z art. 7 ust. 1 Rozporządzenia 261/04, pasażerowie są uprawnieni do dochodzenia zryczałtowanego odszkodowania za odwołany lot w wysokości uzależnionej od długości, jaką ten lot miał obejmować. Odległość pomiędzy lotniskami jest większa niż 1500 kilometrów, liczona po ortodromie, tak więc powodowi przysługiwało odszkodowanie określone w lit. b cytowanego przepisu, czyli w wysokości 400 euro.

Jak orzekł Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07, „Artykuły 5, 6 i 7 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania pasażerów opóźnionych lotów można traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego”.

Mając na uwadze związanie sądów krajowych wykładnią aktów Unii Europejskiej sformułowaną przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości, wyżej przytoczone regulacje stanowią normatywną podstawę roszczenia powodów.

Zgodnie z orzeczeniem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 listopada 2012 roku, w sprawie C-139/11, termin na wytoczenie powództwa o odszkodowanie, o którym mowa w art. 5 i 7 rozporządzenia, jest ustalany zgodnie z przepisami każdego państwa członkowskiego. W orzeczeniu wskazano nadto, że dwuletniego okresu przedawnienia ustanowionego w konwencji warszawskiej oraz konwencji montrealskiej nie stosuje do powództw wytoczonych z powyższych przepisów rozporządzenia.

Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 17 marca 2017 roku wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 111/16 stwierdził, że roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c., które to stanowisko sąd meriti podziela.

Bieg przedawnienia zawiesza się jednak, stosownie do treści art. 77 ust 4 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

W związku z tym, iż opóźniony lot miał miejsce w dniu 18 czerwca 2017 roku, reklamacja rozpoznawana była w okresie od dnia 18 grudnia 2017 roku do dnia 17 stycznia 2018 roku zaś pozew wniesiony został w dniu 21 czerwca 2018 roku należało uznać, iż dochodzone roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Zasadny natomiast okazał zarzut nieprawidłowego określenia daty wymagalności roszczenia.

Podstawą materialnoprawną dla roszczeń odsetkowych jest art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak wynika natomiast z art. 455 k.c. – jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Wedle ustalonego stanu faktycznego pozwana rozpoznała reklamację w dniu 17 stycznia 2018 roku. W związku z tym

roszczenia stało się wymagalne już z tym dniem i sąd przez przeoczenie jako datę wymagalności odsetek wyznaczył dzień 27 września 2018 roku, czyli datę doręczenia pozwanej odpisu pozwu (e.p.o. k. 22).

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Na podstawie wymienionych przepisów oraz w świetle ustaleń faktycznych, sąd w pkt 1. wyroku zasądził od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powódki E. Ł. kwotę 400 euro (czterystu euro) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 września 2018 roku do dnia zapłaty. Powództwo w pkt 2. wyroku zostało oddalone w pozostałym zakresie, czyli w zakresie części roszczeń odsetkowych.

O kosztach sąd odrzekł w pkt 3. wyroku, zasądzając od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz E. Ł. kwotę 947,00 zł (dziewięciuset czterdziestu siedmiu złotych zero groszy) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł (dziewięciuset złotych zero groszy) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W związku z powyższymi rozważaniami, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej.